

Gamle årbøker

AV ARNE FALKANGER

I min bokhylle står en ruvende rekke av T.T.'s årbøker, helt fra starten i 1887. Når minner dukker opp eller lysten til nye fjellturer melder seg, og det skjer årlig, er det naturlig å ty til årbøkene. Der finner man stoff om turer, men også en mengde artikler om det karakteristiske ved fjellområdene og tilgrensende bygder, om flora og fauna, historie og ikke minst om fjelltraversens opplevelser sommer og vinter.

Det slår en at gjennom 85 år er det skjedd store forandringer. Ikke bare hyttene har forandret seg, men også fjellvandrerne. Pionerene var en liten flokk av entusiaster på oppdagerferd og de tok til takke med primitive hytter og nøktern kost. Dagens hytter ville for dem stått som rene luksushoteller.

Ved å lese de gamle årbøker får man et levende inntrykk av hva turistforeningen har betydd gjennom 85 år og at årbøkene har vært et viktig ledd i arbeidet. Der er skapt forståelse for hvilken enestående rekreasjon fjellturene gir byfolk og gledelig er det å se at det er stadig økende besøk på hyttene av folk fra bygdene.

Det er et stort arbeide for foreningen å prestere en bok hvert år og man må huske at artikler og bilder er skaffet tilveie uten honorar av medlemmer og andre av idealisme og forståelse for T.T.'s betydning. Man skal heller ikke glemme annonsørene som har vært med å gjøre det mulig å lage årbøker som ville ha kostet like meget som årskontingenten, hvis de skulle vært solgt som ordinære bøker.

Dette var noen tanker en aftenstund da jeg fortapte meg i gamle årbøker. Det var så meget godt og morsomt stoff at det ble langt

←

Desemberrose.

(Foto: Arne Falkanger) 131

over vanlig sengetid før årbøkene var kommet tilbake på sin plass i bokhyllen.

Årbøkernes kvalitet vil selvsagt avhenge av tilgangen på artikler og bilder og det er naturlig å slutte med en appell til medlemmene om å hjelpe til både med råd og dåd så foreningen fortsatt kan prestere lødige årbøker.

Thorleif Schjelderup — Kronikk 1963

Konkurransedretten har den svakhet at man gjerne legger inn årene i 30—40 årsalderen — nettopp på den tiden da man har virkelig behov for trening. Friluftslivet har på den annen side den fordel at den kan avpasses lettere til alle alderstrinn. Ja, friluftslivet med alle naturinntrykkene er gjerne noe man stadig blir mere glad i etter som årene går.

Vinterfjellkurset

AV DAG LINHJELL

I våre dager ønsker mange ofte å komme seg ut i naturen, både sommer og vinter, og ikke sjelden er det fjellet som trekker. Det er en herlig følelse å komme seg ut av byens menneskemylder og larm, og til naturens stillhet og fjellets vidåpne områder, hvor man, hvis man vil, kan gå i dagevis uten å møte et menneske. De fleste vil nok legge turen innom de mange turisthyttene for overnatting, men om dagen møter en ikke mye folk.

Men mennesket er ikke lenger tilpasset naturen, slik at det vet hva det skal gjøre når en ukjent situasjon dukker opp på fjellet. Og på fjellet er det ikke mye hjelp å få. Derfor er det nødvendig å lære å opptre riktig på fjellet, og det er ikke minst viktig hva vinterfjellet angår.

Dette er noe av bakgrunnen for det programmet av naturkurser som holdes for gymnasiastene ved Trondheim Katedralskole og Ringve Gymnas. Opplæringen i kroppøving i gymnastikksal er noe en bare får i sin skoletid. De fleste vil aldri møte igjen en slik situasjon etter endt skoletid, men søke ut i marka for rekreasjon. Kursene holdes derfor også for å motivere så mange som mulig til å drive friluftsliv etter å ha gått ut fra gymnaset. Samtidig gis det i løpet av kurstiden saklig informasjon om naturen som rekreasjonsområde og de økologiske aspektene i forbindelse med utnytting av naturen, som for eksempel vannkraftutbyggingen på fjellet.

Jeg var med på vinterfjellkurset i februar 1973. Opplegget var slik at tre klasser på samme trinn reiste samtidig. Men før avreisen ble det undervist teoretisk i bygging av snøhuler, hvor og når skredfare oppstår, hvordan en skal ruste seg ut for fjellturer i kulde og beslektede emner. Alt skulle ikke prøves i praksis. Særlig skred-